ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΠΕΤΟΒΕΝ ΚΑΙ Η ΤΥΦΛΗ

Ὁ Μπετόβεν, ἦταν τὰ τελευταῖα του χρόνια μισάνθρωπος, ἀπόφευγε τὴν κοινωνία...

Ἕνα βράδυ περπατοῦσε μόνος του στὰ περίχωρα τῆς Βιέννης, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε νὰ παίζουν σ' ἕνα ἀγροτικὸ σπίτι μίαν ἀπὸ ταῖς ὑπέροχες συνθέσεις του, στὸ πιάνο. Σταμάτησε τότε καὶ ἄκουγε ἀρκετὴ ὥρα τὴν μελωδία. Ἐκεῖνος ποὺ παίζε στὸ πιάνο φαινότανε καλὸς τεχνίτης κι' ὁ Μπετόβεν ἔκαμε τὴν σκέψι ν' ἀνέβῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ἔσπρωξε σιγὰ τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ φωτισμένη αἴθουσα. Στὸ πιάνο καθότανε κι' ἔπαιζε μιὰ νεαρὰ κόρη, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ παίξιμό της καὶ χωρὶς νὰ στραφῇ, ρώτησε:

— Εἶσαι σύ, πατέρα ;

Ὁ Μπετόβεν δὲν ἀποκρίθηκε. Ἡ κόρη ἐξακολούθησε τὸ παίξιμό της κι' ὅταν πειὰ ἐτελείωσε, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπετόβεν καὶ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή :

— Πλησίασε λοιπόν, πατέρα μου, νὰ σ' ἀγκαλιάσω. Δὲ μπορῶ νὰ ἔρθω ἐγὼ σὲ σένα...

Τότε μόλις ὁ Μπετόβεν ἀντελήφθη, ὅτι ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη κόρη, ἡ τόσο ὡραία καὶ τόσο νέα, ἦταν τυφλή. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τοῦ ἔκαμε τόση ἐντύπωσι, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ λύπης. Ἡ κόρη τὸν ἄκουσε, κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν ὁ πατέρας της καὶ ψιθύρισε :

— Δὲν εἶσαι σύ, πατέρα ;

— Ὄχι, δεσποινίς, εἶπε συγκινημένος ὁ Μπετόβεν, δὲν εἶμαι ὁ πατέρας σας, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε... Εἶμαι φίλος κι' ἔρχομαι νὰ σᾶς συγχαρῶ, γιὰ τὸν ἀκριβῆ κι' ὡραῖο τρόπο ποὺ παίζετε τὸ ἔργο μου...

Ἡ τυφλὴ νέα κατάλαβε ἀπὸ τὰ λόγια του ποιὸς ἦταν καὶ φώναξε ταραγμένη :

— Εἴσαστε ὁ Μπετόβεν !..

Συγχρόνως δὲ τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα. Ἔτσι κλαίουσα καὶ συγκινημένη, ἡ εὐαίσθητη νέα, συνέχισε :

— Ἀχ! πόσο εἶμαι δυστυχισμένη ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἴδω τὸ πρόσωπό σας, δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ ἐσᾶς ποὺ εἴστε τόσο μεγάλος ! Ἀλλοίμονο! κύριε, δυὸ χρόνια τώρα εἶμαι τυφλή. Καὶ θᾶχα πεθάνει ἀπ' τὴν ἀπελπισία, ἂν δὲν εὕρισκα παρηγορία στὴ μουσικὴ καὶ μάλιστα ὅταν παίζω, ταῖς δικές σας συνθέσεις.

— Δυστυχισμένο παιδί, εἶπεν ὁ Μπετόβεν, δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ μὲ ἰδῇς, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ μ' ἀκούσῃς.

Συγχρόνως δὲ κάθησε μπρὸς στὸ πιάνο μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἦταν τόση ἡ συγκίνησί του, ὥστε ἄρχισε νὰ παίζῃ μιὰ ἐντελῶς νέα σύνθεσι, ποὺ ἐνεπνεύσθη τὴ στιγμὴ αὐτή. Ἡ σύνθεσις αὐτή, ἡ ἐλεγεία αὐτή, ἔμεινε ἀπὸ τότε γνωστὴ μὲ τὸν τίτλο «Φῶς τοῦ φεγγαριοῦ». Τοῦ τὴν εἶχε ἐμπνεύσει ἡ τυφλὴ κόρη καὶ εἶναι πραγματικῶς, μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες συνθέσεις τοῦ Μπετόβεν... Ὁ Μουσικόφιλος

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἂν ἔλειπε ἡ γυναῖκα, ὁ ἄνδρας θὰ ἦτο τραχύς, βάναυσος, μισάνθρωπος καὶ θὰ ἀγνοοῦσε τί εἶναι χάρις, γιατὶ ἡ χάρις εἶναι τὸμειδίαμα τοῦ ἔρωτος.

Ἁρμονία.

Σκτωβριάνδος

Εἶναι προτιμώτερο νὰ κατοικῇς στὴν ἔρημο, παρὰ μὲ γυναῖκα γκρινιάρα, γλωσσοῦ, θυμώδη. Σολομὼν

Ἡ φρόνιμες γυναῖκες ἔχτισαν σπίτια, ἐνῷ ἡ ἄμυαλες τὰ ἐγκρέμισαν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια. Σολομὼν

Ὅσο πάει τὸ σκουλαρίκι στὸ ρύγχος τοῦ χοίρου, ἄλλο τόσο πάει καὶ ἡ ἐμορφιὰ στὴν κακὴ γυναῖκα. Σολομὼν

Ἡ φύσις τότε μόνον δημιουργεῖ γυναῖκες, ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἄνδρας. Ἀριστοτέλης

Καὶ ὁ Θεὸς ἐπεχείρησε νὰ συγγράψῃ. Πεζογραφία του εἶναι ὁ ἄνδρας καὶ ποίησίς του ἡ γυναῖκα. Ναπολέων ὁ Α'

Ἡ γυναῖκα εἶναι τὸ ὡραιότερο τῶν πουλιῶν. Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ

Ἡ γυναῖκα εἶναι τῆς πλάσεως τὸ ἀριστούργημα, μετέχει καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀγγέλου. Βαλζὰκ

Εὐκολώτερο εἶναι νὰ βρεθῇ καράκι λευκὸ παρὰ γυναῖκα ἀγαθή. Ἄγιος Γρηγόριος

Ἡ πειὸ βαρειὲς ἀρρώστιες στὸν ἄνθρωπο μιὰ μόνον ἔχουν παρηγοριά, τὴ συντροφιὰ τῆς γυναίκας. Λιβάνιος

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΜΙΚΡΗ ΕΛΕΓΕΙΑ

(Γραμμένα γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

Ὅλα τ' ἀγνά, τ' ἀχνά, τ' ἁπλά,
τὰ παραπονεμένα,
βαθειά, κι' ἀργὰ κι' ἀπὸ καιρό,
μ' ἔχουν μαράνει ἐμένα.

Ὅσα μαδᾶς,κι' ὅσα σκορπᾶς
στὸ πέρασμά σου, χρόνε,
τ' ἀναπολῶ, καὶ τ' ἀγαπῶ,
καὶ τὴ χαρά μου τρῶνε...

τ' ἀνθάκια τὰ λιγόχαρα,
κι' ὡστόσο μυροβόλα,
— ὅλα ποὺ σβήνουν μέσ' στὸ φῶς,
κι' ὅλα ποὺ φθίνουν, ὅλα·

κ' οἱ πρᾶοι νεκροί, οἱ καλοὶ νεκροί,
ποὺ χάνουνται στὸ χῶμα, —
κι' αὐτοί — προπάντων ἄχ αὐτοί,
αὐτοὶ ποὺ ζοῦν ἀκόμα....

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

... Κίτρινη ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ μου,
στὴ νύχτα, ἀπάνω στὸ τραπέζι,
σὰν ἔρημη πνοὴ ἀνασαίνει·
σωθῆκαν τὰ χρυσὰ ὄνειρά της,
μέσ' στὰ σκοτάδια τρεμοπαίζει,
χλωμὴ ψυχούλα φοβισμένη...

Ἔξω, λαμπρόφωτο φεγγάρι,
κάτι ὀνειρεύεται στὰ χάη
τὰ ζαφειρένια τῆς ἐρήμου....
Σὰ νἄθελε νὰ ζήσει ἀκόμα,
μ' ἀναλαμπὲς ψυχομαχάει
τὸ ἑτοιμοθάνατο κερί μου...

Καὶ τὸ φεγγάρι τὸ ἀσημένιο,
ποὺ χρόνια τώρα ἔχει σωπάσει,
καὶ τὸ κερί μου ποὺ πεθαίνει,
— καὶ μέσα, ἡ θλιβερὴ ψυχή μου,
χωρὶς αἰτία, κ' οἱ τρεῖς, στὴν πλάση,
εἴμαστε τόσο λυπημένοι...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Δροσοσταλίδες ἥμερες, βαλτὲς πάνου [στὰ κρίνα,
σὰ χίλιες διαμαντόπετρες, μέσ' στὴ γλα- [ρὴν αὐγή·
πουλάκια γλυκολάλητα, ποὺ λαχταρᾶν [καὶ κεῖνα,
πότε νὰ τρέξει τοῦ φωτὸς ἡ ἀστέρευτη [πηγή.

ἄρρητα ἀνθάκια σύχαρα, μέσ' στὸ δροσὸ [λουσμένα,
εὐωδερὰ καὶ φλογερά, μὲ τὴ γλυκειὰ [θωριά·
φαιδρὰ νεράκια ποὺ ξυπνᾶν, καὶ μισοκοι- [μισμένα,
πάλι τραβᾶνε τρέχοντας, πρὸς τὴν κατη- [φοριά.

χιονάτα ἀρνάκια, ποὺ λακᾶν ὁλόχαρα ἀπ' [τὴ στάνη,
καὶ πηλαλᾶν κουδουνιστά, μέσ' στὸ λευκὸ [στρατί·
κλῶνοι τῶν δέντρων, ἄλλοι φῶς καὶ δόξα καὶ στεφάνι,
κι' ἄλλοι γερμένοι πρὸς τὴ γῆς, καὶ σὰ γονατιστοί :
ἂς ἦταν ἔτσι, σήμερα, μὲ τόση ἀπαλωσύνη,
μὲ τόσα ρόδα, τόσο φῶς, καὶ τόσες εὐωδιές,
νἄχε μιλήσει τῆς αὐγῆς, ἡ μάνα καλωσύνη,
σ' ὅλες τὶς σκέψεις τὶς κακές, καὶ σ' ὅλες τὶς καρδιές...

Ναπολέων Λαπκθιώτης.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἡ σύζυγος τοῦ Μπάρνεβελντ

Ὁ Barneveld ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱδρυτὰς τῆς Δημοκρατίας τῶν Κάτω Χωρῶν κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα ἐφονεύθη ἐπὶ τῆς λαιμητόμου. Οἱ υἱοί του ὁρκισθέντες ἐκδίκησιν συνώμοσαν. Τῆς συνωμοσίας ἀποκαλυφθείσης ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐδραπέτευσε. Ὁ ἄλλος συνελήφθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἡ μητέρα του ἐζητοῦσε χάριν ἀπὸ τὸν πρίγκηπα d' Orange.

— Μοῦ φαίνεται παράξενον, τῆς εἶπε ὁ Πρίγκηψ νὰ ζητᾶτε γιὰ τὸ γυιό σας, ὅ,τι δὲν ζητήσατε γιὰ τὸν σύζυγό σας.

— Δὲν ἐζήτησα, ἀπεκρίθη ἀγερόχως ἡ ἀνταξία σύζυγος τοῦ Barneveld,χάριν ὑπὲρ τοῦ συζύγου μου διότι ἦτο ἀθῶος· σᾶς ζητῶ χάριν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ μου ἐπειδὴ εἶναι ἔνοχος ! Α. Εὐκλείδης